

KAPITOLA 12

MÁM ŤA!

Vtú noc, keď mesto spalo, miniatúrna postavička rýchlo liezla hore do práčovne. Potajomky vytiahla z vrecka akýsi vynález – malý kovový luk s veľkým hákom na drôte. **ZDVIHĽA** ho do vzduchu, stlačila spúšť, hák preletel nocou rýchlo ako blesk a *cing* zachytil sa o mrežu na Willyho okne. Postavička potiahla za drôt, aby skontrolovala, či je to bezpečné, a potom sa začala šplhať. Keď sa dostala hore, ľahko sa prešmykla cez mrežu a zoskočila na dlážku. Ťap-ťap, ťap-ťap,

prebehla okolo Willyho, ktorý si v spánku **MRMLAL** akúsi veselú pesničku, lebo sa mu snívalo o čokoládových riekach a čokoládových stromoch.

Postavička prebehla na vzdialenejšiu stranu izby a zastala blízko sklenenej nádoby postavenej na dlážke, ktorá bola plná čokolád. Keď vystúpila z tieňa, objavil sa záblesk zelených vlasov. Chamtivo natiahla ruky, urobila ďalší opatrný krok dopredu a –

CHŇAP!

Podlahová doska vyletela hore, udrela postavu do tváre a odrazila ju cez celú izbu. Postavička narazila do steny, potom spadla dolu do šikovne umiestneného lievika, ktorý zasa viedol do sklenenej nádoby. Hneď ako dopadla do nej, viečko sa zaklopilo a uväznilo postavičku vo vnútri.

„MÁM ŤA!“ zakričal Willy vyskakujúc z postele, a ponáhľal sa preskúmať svoj úlovok.

„Pusť ma odtiaľto von!“ vrieskal človečik.

Willy takmer spadol z nôh. „Ty vieš rozprávať!“

„Samozrejme, že viem, ty blázon, a teraz ma pusti odtiaľto von. Žiadam, aby si ma vypustil.“ Zúrivo kopal do skla.

„Nepustím, kým si ťa poriadne neprezriem,“ povedal Willy, preniesol nádobu na svoj stôl a zasvietil naň svetlo. „Malý oranžový mužík so zelenými vlasmi,“ povedal **SPOKOJNE**. „Vedel som, že nejem vlastné čokolády v spánku. Takže, ty si ten smiešny malý mužík, čo ma sledoval.“

Postavička rozhorčene vypla hrud'. „Smiešny malý mužík? Ako sa to opovažuješ! Na Umpa-Lumpu mám celkom slušnú výšku.“

„Na Umpa čo?“ spýtal sa Willy.

„V Lumpalande ma považujú za čosi ako **OZRUTU**,“ pýšil sa. „Volajú ma Dlháň. Takže by som sa ti poďakoval, keby si na mňa nečumel, ako na niečo, čo si našiel vo vreckovke. Považujem to za nepríjemné a úprimne povedané, hrubé.“

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Willy.

„A pusti ma už von!“ kričal Umpa-Lumpa. „Nemáš právo len tak zatvárať nevinných cudzincov do fliaš.“

„Nevinných?“ zvolal Willy. „Celé roky ma okrádaš!“

Umpa-Lumpa mu pohrozil prstom. „Ty si s tým začal. Ukradol si naše kakaové bôby!“

„Čo to rozprávaš?“ povedal Willy a zatváril sa ustarostene. „Nikdy by som nekradol.“

„Chceš povedať, že si to ani nepamätáš?“ čudoval sa mužík. „To je ešte horšie.“

„Čo si mám pamätať?“ spýtal sa Willy.

Umpa-Lumpa si pritisol tvár o sklo, až sa mu celkom sploštil nos a potom, veľmi vážne povedal: „Tú noc, keď si mi zničil život.“

„Na to si *vôbec* nepamätám,“ povedal Willy. „Vieš istotne, že sa to stalo? Možno si ma s niekým mýliš.“

„Mojou prácou v Lumpalande je strážiť kakaové bôby,“ povedal **UMPA-LUMPA** nahne-

vane. „Nemáme ich veľa, nie je to najlepšie miesto na pestovanie kakaa. Raz v noci si prišiel a všetky bôby si ukradol.“

Willy sa zamračil a usilovne premýšľal. Prechádzal si v mysli cez všetky svoje dobrodružstvá, ale bolo ich tak veľa, že si nevedel spomenúť na žiadne také, ako... Zhlboka sa nadýchol! Spomenul si na malý čln, úžasný ostrov, ktorý sa kúpil v slnečnom svetle. Spomenul si, ako zbieral kakaové bôby!

„Prečo si nič nepovedal?“ spýtal sa Willy. „Prestal by som, keby som vedel.“

„No, hádam ja som odvesloval preč,“ povedal Umpa-Lumpa a urobil grimasu. „Zobudil som sa a moji DRUHOVIA stáli nado mnou a boli rozzúrení. Poslali ma preč. Bol som zahanbený, vyhnaný do zimy. Nemohol som sa vrátiť domov, kým to nesplatím.“

„Pozri sa, pán Lumpa,“ povedal Willy. „Ak si naozaj myslíš, že roky krádeží mojich čokolád sú

rozumným trestom za to, že som vzal tri kakaové bôby.“

„Štyri,“ opravil ho Umpa-Lumpa.

„... potom si istotne dokážeme porozumieť, ale nemôžem ti dať všetky svoje zásoby,“ vysvetľoval Willy. „Aj iní so mnou počítajú.“

„Dobre,“ povedal Umpa-Lumpa a oči mu podozrievavo blúdili po izbe. „Poviem ti čosi. Ty ma odtiaľto vypustiš von a potom sa môžeme porozprávať ako dospelí.“

„Oh, to by bolo **SKVELÉ**,“ povedal Willy. „Podme na to.“

„Len zdvihni vrchnák nádoby,“ povedal Umpa-Lumpa pomaly.

„Samozrejme,“ povedal Willy.

Mužíkovi sa zúžil oči, keď Willy skladal vrchnák a púšťal ho von.

„Ďakujem,“ povedal Umpa-Lumpa a oprášil sa. „A teraz mi **LÁSKAVO** podaj tú malú panvicu.“